

Facebook Suite

Carsten Ploug Olsen

Note: Indlæggene her er postet på Facebook i perioden september-oktober 2020

23. september 2020

Vandringen mod lyset - åndens vækst og forædling - har sin pris, men derved også sin værdi.

Ligesom det kræver kraft og styrke at bevæge kroppen, for eksempel når vi går, sådan kræver det også åndelig kraft og styrke og indsats at bevæge ånden - at forædle den.

Og ligesom det styrker kroppen at bevæge den, sådan styrker det ånden at vandre mod lyset. Det vandringen koster os er dens værdi.

Jo større indsats, jo højere værdi, jo stærkere ånd, jo ædlere lys. Derfor tror jeg at de, der har mest at overvinde, engang vil blive de stærkeste og smukkeste og mest harmoniske: De ældste.

Det tror jeg fordi de må mobilisere det stærkeste lys for at overvinde det dybeste mørke. Og derfor rummer det

dybeste fald, nu som før, kimen i sig til den højeste tinde engang i tidens fylde: Ligeså dybt vi falder, ligeså højt skal vi stige, ligeså ondt vi handler nu eller har handlet før, ligeså godt må vi handle senere for at udligne og genopbygge (karmaloven).

Dette er selvfølgelig ikke en begrundelse for og en opfordring til fald, til at handle ondt. Men det illustrerer den sandhed at alt, også det onde - i sidste ende - tjener lyset.

Jo mørkere vores nat er, jo lysere vil vi opleve dagen.

25. september 2020

Både ud fra personlige åbenbaringer og ved mangeårig læsning af Vandrer mod Lyset ved jeg, at Gud findes, og at Han er en Lysets og kærlighedens Almagt.

Jeg ved at Han er en uendelig Magt, men samtidig en uendeligt mild personlighed, der kan åbenbare sig for enhver i tryghed, varme og nærhed.

Hvis vi med dette som baggrund søger at forstå og gennemlyse verdensreligionerne jødedom, kristendom og islam, bliver der efter min opfattelse følgende gyldne kerner tilbage efter filtreringen:

Vi bør elske vores medmennesker som os selv og tilgive vores fjender. Og vi bør overgive vores inderste hjerte til Gud.

Dette kan vi gøre i frihed og uden tvang eller frygt for straf, hvis ikke vi gør det.

Alt andet kan vi roligt se bort fra.

Note: En læser gjorde til dette indlæg opmærksom på, at vi ikke bør glemme hinduisme og buddhisme. Hertil svarede jeg, at når jeg skriver ”se bort fra” mener jeg i de pågældende religioner, og at vi – hvis vi søger en enkel forståelse og formulering af hinduisme og buddhisme – kan sige, at forløsning, *moksha* (hinduisme) eller *nirvana* (buddhisme) opnås ved åndelig helhed (*Vandrer mod Lyset*: tanke-vilje-enhed; helt præcist er dette beskrevet i *Spørgsmål og Svar II, no 64* som et ekko eller spejl af Urtankens og Urviljens forening og Guds fremstigen som personlighed, emanation, som *Ardor* beskriver i 1. kapitel af sin beretning).

27. september 2020

Som det er beskrevet i *Vandrer mod Lyset* så rummer naturen en mængde efterklange af Guds kæmpen sig ud af mørket og frem til lyset:

Fuglen der i ægget er omgivet af mørke og som på et tidspunkt bryder skallen og lever, frøet der er omgivet

af jordens mørke og som spirer og bryder frem i lyset til liv osv.

Dette er mørkets ubevidste, blinde efterligninger af Guds kamp og fremstigen som personlighed, emanation.

Vi kunne tilføje den seksuelle forening af mandligt og kvindeligt og det deraf fremkomne liv, hvilket er mørkets blinde efterligning af selve emanationen, emanationsøjeblikket.

Dette er altså eksempler på mørkets blinde og ubevidste efterligninger af Gud.

En bevidst efterligning - som hører til lyset - findes i menneskeåndens kæmpen sig frem gennem mørke og frem til lys, kulminerende ved tanke-vilje-enhed som beskrevet i Spørgsmål og Svar II, no 64.

Her smelter tanken og viljen sammen efter en bevidst og villet kamp og udvikling, hvorefter ånden er upåvirkelig af mørkets kræfter og udstrålinger i al evighed.

Denne tanke-vilje-enhed er en parallel til eller et ekko eller spejl af Urtankens og Urviljens forening ved Guds emanation, hvor Gud vandt sejr (og upåvirkelighed) af alt mørke, hvorved den mulighed for bestandig udelukkedes:

At en mørkets Guddom skulle fremstå i stedet for den lysets Gud og Herre vi kender i dag.

Der findes derfor både en primær, lysets afspejling af Gud blandt os, Hans skabninger, og en sekundær, blind, ubevidst mørkets afspejling af Gud i naturen.

2. oktober 2020

Mildhedens Gud

Gud ser og kender vores inderste; Han dømmes det ikke, men helbreder den største smerte og stiller den dybeste længsel.

2. oktober 2020

Ve den Gud der byder mennesker drage i krig mod vantro og ikke-troende, hvad enten Han kaldes Jahve, den treenige Gud eller Allah eller kaldes ved andre navne:

Han er ringere og ringere stillet end det ringeste menneske, for Han eksisterer ikke.

Velsignet være sandhedens Gud, som vil - men ikke byder - at vi skal elske vores medmennesker som os selv, tilgive vores fjender og overgive vores inderste hjerte til Ham.

Ved Ham kan religionerne ende og livet begynde!

3. oktober 2020

Ve den Gud der kræver ubetinget tro, lydighed, underkastelse og tilbedelse, hvad enten denne Gud kaldes Jahve, den treenige Gud, Allah eller kaldes ved andre navne; en Gud som sørger for velfærd til mennesker, når disse krav opfyldes og som styrter mennesker i ulykke, ild og fortabelse hvis ikke:

Han er ringere og ringere stillet end det ringeste menneske, for Han eksisterer ikke.

Velsignet være sandhedens og kærlighedens Gud og Herre, Han som ønsker - men ikke byder - at mennesker ikke skal frygte men elske Ham frit og uden angst.

Vi kan næsten høre Ham sørgmodigt spørge: Hvad er vel en tvungen kærlighed værd?

4. oktober 2020

Lysets og mørkets liv

Hvis vi tager udgangspunkt i Vandrer mod Lyset, så er det klart, at alt biologisk liv, herunder det fysiske menneskelegeme, hører til mørket og dets livsform.

Det biologiske livs formål kan vel med rimelighed begrænses til dets opretholdelse og videreførelse, og det overordnede princip kan siges at være evolutionen.

Deroverfor står lysets liv eller livsform, hvor vi må søge formål og princip i retning af kærligheden og gennem den åndens forædling, uden at vi dog kan udgrunde dets inderste og egentlige væsen. Dette kender kun Gud.

Et højdepunkt eller kulmination i åndens liv nås ved tanke-vilje-enheden som beskrevet i Spørgsmål og Svar II, no 64, hvor tanke og vilje - som et ekko og spejl af Urtankens og Urviljens forening ved Guds emanation - i individet smelter sammen, hvorefter man er upåvirkelig af mørkets kræfter og udstrålinger i al evighed.

Når dette nås siges menneskeånden af Kristus fri for al videre inkarnation på Jorden og vandrer videre mod målet - Guds Rige - i lysere verdener og på lykkeligere veje:

Menneskeånden når det der i hinduisme og buddhisme kaldes moksha eller nirvana, befrielse eller oplysning, omend disse filosofier kun rummer forvrængede udgaver af befrielsen og forløsningen.

Vi mennesker rummer både det fysiske liv - altså en form af mørket - og det åndelige liv, som hører til lyset. Og derfor forvirres vi ofte med hensyn til for eksempel mål og livets sande værdier.

Vi prøver måske at gøre os så attraktive som muligt for det andet køn i blind lydighed overfor det fysiske liv og

dets krav om videreførsel og i konkurrence med andre mennesker.

Vi prøver at skille os ud for at andre kan få øje på os og måske danne par, vi samler rigdomme, ønsker magt, fysisk skønhed osv osv alt sammen på grund af det fysiske urkrav i os.

Men meget ofte sker dette i kollision med lysets åndelige liv og dets værdier, når vi for eksempel søger at udradere og udkonkurrere andre, søger at hævde os selv på den svageres bekostning, ønsker at fjerne trusler mod vores dominans osv osv.

Og dermed er vi mennesker en kampplads for det høje og det lave i os selv og i verden. Det det gælder om er at være opmærksomme på de sande lysets værdier, kærligheden og åndens forædning, og at søge at realisere så meget som muligt af det høje i os, det vi har og det vi endnu kan få af det ædle, der af Gud er nedlagt som en mulighed i enhver. Eller som titlen på det værk jeg bygger disse tanker på siger:

Vandrer mod Lyset!

5. oktober 2020

Pagten, Ordet og Tegnet

Nogle siger at bibelen er Guds ord, nogle siger det samme om koranen.

Jeg siger: Gud er Lysets og kærlighedens Almagt. Jeg siger:

Ve den Gud der siger:

'Du skal spærre af for folket hele vejen rundt og sige til dem, at de skal vogte sig for at gå op på bjerget eller blot røre ved foden af det. Den, der rører ved bjerget skal lide døden; men ingen må røre ham; han skal stenes eller skydes' (2. Mos 19, 12-13).

Ve den Gud der siger:

'Du er bedre tjent med at gå lemlæstet ind til livet end med begge hænder i behold at komme i helvede, til den uudslukkelige ild, hvor deres maddiker ikke dør, og ilden ikke slukkes'. (Mark. 9, 43-44).

Ve den Gud der siger:

"Gå hen og hæld Guds syv vredesskåle ud over jorden'. Den første engel gik hen og hældte sin skål ud over jorden, og lede, ondartede bylder ramte de mennesker, der havde dyrets mærke og tilbad dets billede' (Åb. 16, 1-2).

Ve den Gud der siger:

'I, der tror! Når I på fremmarch møder dem, der er vantro, må I ikke vende ryggen til dem! Den, der da vender ryggen til dem - med mindre han bøjer af for at kæmpe eller vil slutte sig til en deling - er hjemfalden

til vrede fra Gud. Hans herberg er Helvede. Hvilket ulykkeligt endeligt! Det var ikke jer, der slog dem ihjel, men Gud, der slog dem ihjel.' (Sura 8, 15-17).

Ve den Gud der siger:

'Men de overmodige har en ond hjemkomst i vente: Helvede, hvori de skal brænde. Hvilket ulykkeligt hvilested! Sådan er det. Lad dem smage det! Hedt vand, materiefyldt væske og andre ting af samme slags'. (Sura 38, 55-57).

Denne Gud - den ene som den anden - er ikke Gud. Gud er Lysets og kærlighedens Almagt.

Ve den Gud der dømmer mennesker til at brænde evigt, ve den Gud der dømmer og fordømmer mennesker, ve den Gud der med Pagten, Ordet og Tegnet med uudslukkeligt had forfølger, piner og dræber mennesker, sine egne skabninger.

Sandelig, du er ikke Gud, du er ikke til, du er en mørk fantasi, dit billede svinder når nat afløses af gry, og mennesker vågner.

5. oktober 2020

Magt

Hvis vi betragter magt i et billede af en kugle eller boble, kan vi i tillæg til Emery Reves tanker om de

strukturelle årsager til krig og konflikt (i 'Fredens anatomi') give en dynamisk beskrivelse af disse årsager:

Ikke alene opstår krig og konflikt - politisk, økonomisk og nogle gange militært - som følge af de uafhængige magtpunkter, der hver især opstiller normer for lov og ret (Reves), men disse magtpunkter vil have en tendens til at ville ekspandere - som en kugle eller boble der pustes op og vokser - og dette samtidigt.

Derved vil de enkelte punkter eller bobler snart støde ind i andre ligeledes ekspanderende punkter eller bobler, og så har vi krigen og konflikten - politisk, økonomisk eller militært.

Derfor drager jeg den samme konklusion som Reves - nu udbygget med et dynamisk argument, de ekspanderende magtpunkter eller bobler - at vi kan fjerne en del af de strukturelle årsager til krig og konflikt ved at fjerne de indbyrdes uafhængige og ekspanderende magtpunkter - nu typisk nationalstater - og erstatte dem med en Verdensstat, en fælles global myndighed og permanent siddende regering, der ingen konkurrenter (bobler) ville have at støde sammen med, og dermed ingen risici for krig.

En sådan Verdensregering skulle naturligvis indføres og skabes i frihed og efter folkenes vilje, ellers ikke.

En Verdensstat ville ikke forhindre folk i at bevare deres lokale egenart og kultur - fraregnet den øverste myndighed og magt - idet der netop ingen ydre trusler fra konkurrerende magter og magtpunkter vil være, og derfor bortfalder behovet for lokal beskyttelse fra en national magt.

Også af disse grunde finder jeg - som tillæg til Reves' geniale analyse - tanken om en Verdensstat og - regering rationel og ønskværdig, særligt i vores tid hvor vi har en mængde masseødelæggelsesvåben og hvor behovet for (global) fred derfor er akut og presserende.

5. oktober 2020

Når de går lavt, går vi højt?

En vismand kom engang til et dybt vand, hvori nogle mennesker sloges og var ved at drukne hinanden.

Hvad gør vismanden?

- 1) Han kaster sig i vandet og deltager i slagsmålet og alle drukner
- 2) Han fæster et reb til et træ og firer sig ned i det kolde vand og redder måske en eller to
- 3) Han bliver stående hvor han står og kaster et reb til de stridende, et reb som alle kan gribe og hæve sig op ved, hvis de vil

?

Nogle spurgte ham:

Hvad er det for et reb, du har, er det ikke bare luft og vind og ingenting?

Han svarede:

Dette reb er snoet af den stærkeste tanke: Elsk dine medmennesker som dig selv, og tilgiv dine fjender, dem der gør dig ondt, som du selv ønsker at blive tilgivet, når du fejler.

Og dem omkring ham tav, for de så at det var ret.

7. oktober 2020

Magt II

Hvis det billede jeg har givet af den politiske magt som en række magtpunkter eller magtkugler, hvis indre natur er at ekspandere og de således hurtigt møder andre magtpunkter (fx andre suveræne nationalstater) med deraf følgende kollision og konflikt (politisk, økonomisk eller militært) er korrekt, så er det også muligt at tegne et billede af lysets og mørkets magter i politisk sammenhæng:

Mørkets magt vil altid blindt søge at ekspandere ved tvang og ved med magt at underlægge sig andre stater eller folk (magtpunkter) (politisk, økonomisk eller militært). Målet er her at blive det eneste tilbageværende magtpunkt, en global eller universel magt, der hersker ved vold, tvang og tyranni. Alle dage har således mørket grebet efter den totale, globale magt.

Lysets magt derimod søger at samle folk ved - i frihed - at udbrede livets sande værdier - fx fred, tolerance, beskyttelse af natur og borgere i samfundet - uden at tvinge folk til at acceptere og tilegne sig disse værdier. Lyset søger også at udbrede sin magt globalt og universelt - men i frihed og uden tvang.

Disse to magter - lysets og mørkets - rækker således begge efter global magt; i et billede: Mørket med en klo af jern, en knyttet næve, der kuer og skræmmer folk under åget, lyset med åben hånd, hvoraf vi selv forsigtigt tager dets værdier og i frihed optager dem i vores indre og lader vore institutioner afspejle og tjene dem.

Magtens historie er historien om magtpunkters ekspansion, så stadig større områder og stadig flere mennesker og folk er underlagt stadigt færre og større magtpunkter:

Menneskeflokke, der samledes i familier, stammer, folk, fyrstedømmer, nationalstater og alliancer af nationalstater.

Men den drivende kraft bag denne centraliseringsproces forekommer mig at være den her beskrevne kamp mellem lys og mørke, kræfter der begge - den ene seende, den anden blindt - søger det ene globale, universelle magtpunkt.

Dermed kan vi også betragte lyset og mørket indenfor billedet af magtpunkter eller -kugler - i dette tilfælde lysets og mørkets punkter - der søger ekspansion og som igen og igen støder sammen:

Det ene med frihed og fred og tolerance, det andet med tvang, krig og forfølgelser. Og det er op til os at bestemme, om det ene eller det andet punkt skal sejre, hvis processen mod global magt, det ene magtpunkt, føres til ende:

Enten en åben og fri verden med respekt for mennesker og deres behov og rettigheder, eller en verden nedsunken i tyranni, tvang, krig og vold.

8. oktober 2020

Vejen og haven og kilden

Nogle siger at tro er vejen til salighed. Andre siger viden. Jeg siger at vejen er kærlighed. Jeg kan vise dig vejen, ikke gå den for dig. Hvis jeg skulle gå den for dig, bære dig, ville jeg blive stærkere og du svagere.

Hvis vejen er kærlighed, er det din kærlighed der er vejen, ikke min: Du skal selv elske. Skulle jeg elske for dig? Det giver ingen mening. På den måde kan jeg vise dig vejen og retningen, men gå må du selv. Så planter du måske en have, og giver den navnet kærlighed. Hvis det var en almindelig have, ville du så stille dig tilfreds med det?

Ville den ikke snart, uden naturlig pleje, gro til i ukrudt og urene vækster? Ville du ikke være nødt til, for stadig at nyde den og dens frugter, at luge, slå græsset, vande blomsterne, beskære træerne og gøre det med omhu og nænsomhed?

Så meget mere med kærlighedens have. Hvis haven skal bære sit navn i sandhed og ikke kun være et navn, så må du pleje den som jeg siger her.

Og dette er den evige vej, og haven den evige salighed. Når du går denne vej og planter og plejer denne have, så fremspringer fra dit indre en kilde, der vander haven

og velsigner dine skridt.
Du ser: Vejen og haven og kilden er et. Og de er alt.

12. oktober 2020

Guds fred

Velsignet være du Gud, Lysets og kærlighedens Almagt, du, der mægtigt og mildt har hævet din stemme over Jorden, og kalder alle til dig. Ve dig, krigsgud, ve dig Jahve, ve dig treenige Gud, og ve dig Allah, du som giver fjender i hånd, du som ikke er kommet med fred, men med sværd, du som byder krig mod vantro og mod dem, der ikke vil underkaste sig din mørke magt:

Du er djævelens billede, djævelen som han var, da han kæmpede mod os og mod alle. Du, sandheds Gud, Lysets Gud, kærlighedens Gud, du Almagt, læg blidt dit ord til hjerte, lad mennesker finde fred og stifte fred, lad mennesker elske hinanden, lad os ikke mere føre gudsbespottelige krige i djævelens billede.

Gud, mennesker, hør mit ord! Gud, lad velsignelse komme med fred fra himmel til Jord og hjerte! GUD, lad det således ske!

13. oktober 2020

Som sikkert bekendt er tro central for både kristendom og islam. Tro - siger begge religioner - er vejen til frelse og salighed. Og så kan man søge at udfinde hvad tro egentlig er. Kristendom og islam giver hver et bud, og denne søgen bliver med de to religioner eksistentielt vigtig og afgørende. Men - for mig at se begår begge religioner en grundlæggende fejl med selve præmissen - at der gives ret tro og som modsætning vantro - og at denne forskel er afgørende for den evige ånds, menneskets ånds, skæbne i evigheden.

Præmissen er det, der er blevet kaldt Dommens dobbelte udgang: Den rettro går efter døden eller Dommedag ind til den evige salighed, mens den vantro fortæbes.

Med baggrund i Vandrer mod Lyset og personlige - glimtvis - åbenbaringer af Gud, kan jeg og vi imidlertid afvise denne præmis:

Der findes ingen fortabelse og derfor er der heller ikke brug for en frelse og en frelsesvej - hvordan den så end forstås og formuleres. Selve præmissen, Dommens dobbelte udgang, frelse

eller fortabelse, er forkert, og derfor falder grundskellet i fx kristendom og islam med deres - i øvrigt forskellige - troskrav.

Ingen skal fortages, vi kan tage det helt roligt, og vi kan søge at leve vores liv så godt vi kan og i overensstemmelse med det vi finder er godt, sandhed og ret uden angst for guddommelig sanktion i form af fortabelse hvis vi skulle fejle. Frelsen - hvis vi alligevel skal bruge dette ord - er ubetinget for alle, uanset hvad vi tror eller ikke tror, og dette er en selvfølge i Guds, Lysets og kærlighedens Almagts, univers.

14. oktober 2020

Svar til Allah

Tak for brevet som jeg har læst igennem flere gange, og som jeg - hidtil forgæves - prøver at forstå. Du skriver flere steder, at de der gør gode gerninger og som tror, har en smuk fremtid i vente, når du en dag gør regnskabet op.

Og du skriver, igen og igen, at de der gør ondt og ikke tror og ikke vil underkaste sig, har en ond skæbne i vente i evigheden.

Nu - det kan være, selv om det ikke er hvad jeg forstod, da vi sidst mødtes. Men - når du samtidig skriver, at det er dig, der afgør hvem der tror og hvem der ikke tror, dig der vejleder hvem du vil og vildleder hvem du vil, så stopper forståelsen. Opklar venligst dit punkt. Du skriver videre, at du er nådig og barmhjertig og tilgivende.

Nu - det kan også være, men mig forekommer det, at de troende ikke har din tilgivelse behov, mens du nægter den de vantro. Opklar venligst også dette punkt.

Du skriver at de troende går ind til den evige salighed efter den korte tid i denne verden, mens de vantro får hældt kogende vand i halsen og spiser frugt af helvedestræet og andre tvivlsomme nydelser. Ved du hvad, du forekommer mig ikke at være særlig nådig, barmhjertig og tilgivende, du forekommer mig - set i lyset af at alt dette er bestemt af dig på forhånd - at være grusom, nådesløs, humørsyg og fordømmende.

Dit brev giver simpelthen ikke mening. Og så er det jeg tænker, at brevet i virkeligheden ikke er fra dig, men fra en anden der misbruger dit navn og din identitet. Dette er jo så langt fra den Herre og Skaber jeg og mange andre kender så godt. Jeg husker den salige tid, vi har haft sammen, og tænker, at det umuligt kan være

dig, der ønsker at hælde kogende, materiefyldt væske i min hals i evighed fordi jeg ikke kan finde hoved og hale i dette brev, eller som har dækket helvedes bord med..nå, det kan være lige meget hvad..fordi jeg ikke kan tro på dette vanvid.

Det er simpelthen under din værdighed, og under min at tro, at du står bag. Opklar mine punkter og lad snart høre fra dig. Jeg længes meget efter dig, og ser frem til igen at høre din malmfulde stemme, for eksempel blot til et klart dementi af alle disse tågede og vrøvlede og mørke ord og trusler, der ikke kan stamme fra dig. Som altid forbliver jeg din ærbødige søn;
Kærlig hilsen fra Carsten

15. oktober 2020

Lysets og mørkets magt

I Vandrer mod Lyset tales der meget om lysets og mørkets magt og at de er væsensforskellige. Spørgsmålet er: Er det muligt at sige noget nærmere om disse to magter udover det, der siges i værket? Jeg vil her koncentrere undersøgelsen om magternes natur i en politisk og jordisk sammenhæng:

Det første jeg tænker er, at lyset hersker i frihed, mørket ved tvang.

Lysets frihed er ikke fravær af magt og magtudøvelse, men er baseret på, at mennesker i et frit samfund har deres fulde frihed til at leve som de vil og til at bryde enhver lov, som det frie samfund vedtager, dog sådan at man ved lovbrud står til ansvar for den dømmende magt, der ved bevist skyld kan sanktionere individet for eksempel med en bøde eller i grovere tilfælde med frihedsberøvelse, fængsel.

Eller bragt på en kort formel, som jeg tidligere har skrevet (i skriftet 'Frihed under ansvar'): Den udøvende magt bør i et frit samfund ikke udstrække sit felt og virke mere, end at enhver borger til enhver tid har mulighed for at bryde enhver af de af den lovgivende magt vedtagne love. Brydes lovene står borgeren imidlertid til ansvar overfor den dømmende magt.

Lysets magt og frihed er ikke anarki, som vi kan forstå som en lovløs tilstand, hvor der ingen love og derfor heller ingen sanktioner findes. Lyset hersker ved lov, men på en sådan måde, som sagt, at enhver har frihed til at bryde loven, dog under ansvar

overfor den dømmende magt, som ved lovbrud kan sanktionere lovbryderen.

Mørket hersker ved tvang og på en sådan måde, at mennesker ikke har frihed til at leve som man ønsker, og ved at ville styre og kontrollere enhver af individernes handlinger, adfæren, og man tilsteder i diktaturer således ikke mennesker mulighed for at bryde loven.

Muligheden for at bryde loven kan siges at være den grundlæggende forskel mellem det frie samfund og tyranniet. Således kan for eksempel et samfund, der er bygget på frihedsrettigheder og menneskerettigheder godt udarte til tyranni - under frihedens navn og måske - hvis ikke det tilsteder individerne mulighed for at afvige fra og bryde de love man har vedtaget og håndhæver ud fra frihedens ideal.

I et sådant tilfælde må vi kalde det pågældende samfund for et - paradoksalt - frihedens tyranni. Da en af de stærkeste og dybeste strømninger i den menneskelige sjæl er frihed og trangen til at bortskylle enhver (indre og ydre) tvang - idet vores sjæl eller ånd er skabt af lyset (af Gud) - er tyranniet altid kun midlertidigt, hvilket også historien viser. Ingen tyran

kan bevare magten evigt, og hans eller hendes magt er i virkeligheden afmagt, da den tvang tyrannen søger at udfolde slår tilbage i hans egen ånd og personlighed. Tvangen er først og sidst en tvang i tyrannens eget indre.

Og dermed ender vi ved den enkle tanke, at kun lysets magt er egentlig magt, og at mørkets magt er afmagt. At magten ligger i friheden, afmagten i tvangen. At magt ikke er at tvinge mennesker, men at sætte dem fri.

16. oktober 2020

Magt, penge og sex er drikke, som skærper tørsten; jo mere vi drikker af dem, jo større bliver tørsten.

Hvis verden drejer om dem, drejer den om en uslukkelig tørst.

Uslukkelig?

Hvis det vi egentlig ønsker gennem denne verdens treenige magt er kærlighed, så kan tørsten slukkes - gennem kærlighed.

At det er kærlighed vi ønsker gennem treenigheden er sandsynligt og forklarer netop hvorfor tørsten ikke kan

slukkes med magt, penge og sex; det er fordi vi forsøger at købe noget, der ikke er til salg:

Magt, penge og sex er ikke gangbar mønt i kærlighedens land.

Men løsningen er lige for: I os selv, i vores egen kærlighed.

Netop i os selv; fordi selv om andre elsker os nok så meget, vil vi ikke kunne føle det, hvis ikke den, kærligheden, er i os selv.

Og netop i os selv; fordi for at høste kærlighed må vi så kærlighed.

Eller ved tillempelse af det kristne bud om først at søge Gud:

Søg først kærligheden, ikke andres men din egen - elsk - og alt andet skal gives i tilgift.

Og derfor er kærligheden det ene, der kan slukke verdens og menneskers tørst.

(Note: Med magt mener jeg her magt i almindelig, menneskelig forstand, og ikke magt i den anden forstand jeg prøvede at beskrive i indlægget 'Lysets og mørkets magt')

17. oktober 2020

Skriften som skille- eller samlingspunkt

'Together we stand, divided we fall'; Pink Floyd

Som bibelen og koranen foreligger i dag, udgør de begge et skillepunkt: Som et guddommeligt sværd kløver de menneskeheden i to i forhold til 'Dommens dobbelte udgang'. De der tror frelses, de der ikke tror fortabes.

Heroverfor står Vandrer mod Lysets inklusive religiøsitet: Alle (også Satan, Ardor) frelses og ingen kan falde udenfor Guds uendelige kærlighed, hvilket ophæver både kristendom og islam, hvis tanken er sand.

Med Vandrer mod Lyset siges det, at fjenden ikke er 'de vantro' eller andre mennesker i det hele taget, men at den fælles fjende er mørket, det onde, en upersonlig kraft, som blandt andet deler os op i rettro og vantro, frelste og fortabte, og som generelt siger, at andre mennesker er fjenden.

Nu kan det være vanskeligt præcis at afgøre, hvilken af de to eller tre trosretninger, der er rigtig og sand. Det kan være en temperamentssag. Men en indikation kan være at stille det simple

spørgsmål:

Hvilken Gud er størst: Han der frelser de få, eventuelt bestemt fra evighed (prædestination), eller den der frelser alle?

Dette er spørgsmålet: Hvem er størst?